

Nuori mies Caracasista

Venezuelan tapahtumat ovat pysyneet uutisotsikoissa jo kuukausien ajan. YK:n mukaan lähes neljännes maan 30 miljoonasta ihmisestä on kiireellisen avun tarpeessa. Ruoan, lääkkeiden ja perustarvikkeiden puute on akuutti. Maata on tämän lisäksi kohdannut kolmen viime viikon aikana suuria alueita kattava sähkökatko. Vasta nyt on toiveita siitä, että maan hallinto suostuu avaamaan rajansa ainakin Punaisen Ristin avustuslähetyksille.

Mieleeni on palautunut tapahtuma, josta on kulunut sen verran aikaa, etten muista läheskään kaikkia yksityiskohtia, en edes vuosilukua, mutta näin se alkoi!

Olin silloin työssä Pelastusarmeijan lehtien toimituksessa, joka sijaitsi päämajan kolmannessa kerroksessa. Huoneet olivat peräkkäin, työskentelin ensimmäisessä niistä. Oveni oli vastapäätä ulko-ovea. Sitä pidettiin lukossa, mitään koodia ei ollut, vain ovikello.

Usein olin ensimmäinen joka kiirehti avaamaan.

Eräänä päivänä ovella seisoj nuori mies. Vein hänet toimistooni, jossa minun oli helpompi ymmärtää, mistä oli kyse. Hänen tarinansa ylitti kaikki siihen asti kuulemani kokemukset.

Hän oli saanut työpaikan öljytankkerilta Caracasin satamassa. Vaikeudet alkoivat, kun hän joutui maalaushommiin ja sai voimakkaan allergisen reaktion. Työnteko päättyi siihen. Hän jäi maihin Oslossa ja päätyi lopulta Helsinkiin, asui viikon jonkun satunnaisesti tapaamansa insinööriperheen saunarakennuksessa, Sitten hän haki ja sai töitä hotellisiivoojana ja alivuokralaisasunnon. Tuli vuokraongelmia, avaimen luovutus ja vähäinen omaisuus allergialääkkeet mukaan lukien jäi lukkojen taakse. Tässä tilanne, kun hän soitti Pelastusarmeijan ovikelloa!

Mottomme oli silloin ja on yhä ”Auta ihmistä”. Edessäni istui kaukaa merien takaa tullut ihminen ja vetosi apuumme. Joskus oli oven takana ollut yösijaa vailla oleva suomalainen. Hänen kohdallaan soitin yömajaamme, ja asia järjestyi useimmiten. Nyt oli tilanne toinen!

Päätin yrittää itse. Hän tarvitsi ruokaa, lääkkeensä ja jostakin tilapäisen asunnon – ja töitä. Menimme yhdessä alivuokralaisasunnolle, selvitin asiamme, hän sai lääkkeensä ja muut tavaransa. Soitin eräälle tutulle nuorelle miehelle, joka lupasi järjestää majoituksen ensi hätään. Olin tässä vaiheessa jo ymmärtänyt että uuden ystäväni henkinen kantti oli kovilla. Kadulla liikkuessaan hänellä oli tunne että häntä tuijotettiin eivätkä ilmeet olleet aina ystävällisiä. Hän puhui myös viimeisestä mahdollisuudesta eli lähetystön järjestämästä ns kruununkyydistä kotimaahan. Hän tuntui tietävän että se merkitsi suljettua tilaa laivankannen alla. ” Mieluummin kuolen”.

En enää muista, mihin paikkoihin soittelin yrittäessäni löytää hänelle jotakin työtä. Pelastusarmeijan kirpputori palkkasi hänet lopulta, tähtäimessä rahat lentolippuun. Tavoite oli melkoinen. Viikot kuluivat, hänen ahdistuksensa syveni. Muistan että käytin lopulta kaiken minussa olevan kokemuksen ja työtoverin oikeuden ja vetosin silloiseen sosiaalisesta miestyöstä vastaavaan pelastusupseeriin. Pyysin että Pelastusarmeija tulisi vastaan lentolipun hinnassa ja kauas kotoa harhautunut nuori mies pääsisi omiensa joukkoon. Pyyntöni suostuttiin ja niin meitä oli muutama

saattamassa lähtijää. Olin syystäkin ylpeä Armeijastamme ja onnellinen että asia sai hyvän päätöksen.

Aivan säröittä ei tästäkään onnellisesta lopusta selvitty. Eräs monta vuotta Etelä-Amerikassa asunut henkilö kuuli tapahtumasta, tapasi minut jossakin yhteydessä ja sanoi:” Älkää sitten odottako mitään yhteydenottoa Caracasista. Siellä kyllä osataan ottaa vastaan, mutta kiitos unohtuu”. Vieläkin näiden monien vuosien jälkeen muistan, kuinka nuo sanat loukkasivat. En ollut ensinnäkään tehnyt mitään kiitoksen tähden ja toiseksi uskon että jokainen meistä on yksilö rodusta, kansallisuudesta, kulttuurista ja taustasta riippumatta.

Posti toi minulle kiitoskortin Venezuelasta!

Raija Lähteinen